

Krízishelyzet

A szemem ismét csak egy álmot kerget, melyet meg sem írtak, így aztán duplán nem válhat valóra.

Filozófálgatok az élet nagy dolgain. Néha kiszedem a szemöldököm. Ugrálok egyik zenei műfajból a másikba. A fordított arányosság törvénye szerint, ahogy halkul a zene, úgy lesz egyre hangosabb a belső hangom. Közben pedig megunhatatlanul keresem mindazt, aki igazán vagyok. (A nemrég beállt helyzeten kívül és a beállt helyzeten belül is.)

Mindig lehet kutatni magunk után. Felfedezem elmém egy újabb zugát, és megoldást keresek. Kis célokat tűzök ki magam elé. Felmosom a konyhát, átrendezem a szobám és a takarítás jóvoltából terápiásan kezelem magam, illetve a padlót, lehetőleg temérdek fertőtlenítőszer használatával. Ételt készítek, jól átöblítem a zöldségeket, és hogy biztosra menjek, még az agyamat is átmosom valami narancssárga emblémás életérzéssel. Langyos vízben súrolom le az apró, de annál nagyobb bajt okozó szennyeződések kezeimről. A maszkomra egy újabb maszkot húzok. Az egyik önmagamtól, a másik a világtól védene. Már csak el kéne döntenem, melyik melyik.

Felülkerekedem irodalmi hovatartozásom átirányításán és új szavakat találok ki, hogy bepaszsoljak Széchenyiék reformrendszerébe is. Szórakozom a tananyaggal, megfejtek egy rég látott rejtvényt és óvatosan írom a megfejtést az üres rubrikákba. A megoldás kitalálása valahogy nem megy zökkenőmentesen. Olvasok verset, novellát, regényt és valami újat vélek felfedezni minden költői eszköz mögött. Tágítom a látóköröm, szélesedik az agykapacitásom pár Facebook-poszt és Wikipédia-oldal közt. Majd megunom a kellően hozzáértők véleményét a saját életemről, és átvándorlok egy új helyre.

Kiülök a határba, szememet áztatom a közeli hegyek szépségében és vágyódom valahova. Előtérbe helyezem saját magam, öntudatra ébredek és besorolom életemet egy újabb glédába. Majd kiválok onnan is, és keresem a helyemet akárhol, máshol. Újra és újra. Ahogy a semmi közepén ülök és hallgatom a szél lágy nesztét és a gondolataim áramlását, mint aki már úgy érzi, hogy teljesen felnőtt minden feladathoz... Vissza kéne érnem sötétedés előtt.

A minap földhöz vágtam egy poharat. Édesanyám meg úgy nézett rám, mint egy őrültre. De anya, legalább történt valami! És még a szilánkok apró darabjait sem kell eltakarítanod utána, hisz a pohár műanyagból készült. Milyen költői lenne, ha a szívünk is műanyag lenne... Lehet műanyag a szám, az orrom, de a belső szerveim legfőbbikét egyik plasztikai sebész sem szeretné tökéletessé tenni.

...

Üres a ház és bolyongok egyik a szobából a másikba. Ahogy sétálok és a lábam óvatosan tesped a kék-fehér járólapon, csak az a temérdek tévedésem csap zajt az állhatatos csendben. Értelmetlen felvetéseken vacillálok, gondosan bújom a szinonimaszótárt, hogy ugyanazokra a kérdésekre hogyan adhatnám meg nem ugyanazokat a válaszokat.

A kérdés mindig csak ennyi: akarom én ezt? A válaszadás közben a *nem tudom* és a *fogalmam sincs* olyan heves vitába kezdenek, mint a két agyféltekém, amikor rajzolni szeretnék.

Mázli, hogy nem is tudok rajzolni.

Sőrés Regina 10.A

2020. május